

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Pomáháte nám pomáhat!

Číslo 3
15. března 2012

Milí přátelé,

na následujících stránkách najdete novinky z naší Charity za uplynulý měsíc.

Jde jen o výběr těch nejzajímavěj-

ších novinek. Každý den probíhá mnoho zajímavých událostí, protože činnost naší Charity sahá do několika kontinentů, řady zemí, desítek měst a stovek komunit. Rádi vám o naší práci v zahraničí poskytneme více více informací, ať už e-mailem (pomocdozahranici@praha.charita.cz), nebo vás rádi při-

vítáme osobně v Londýnské ulici 44 v Praze 2, kdykoli od pondělí do čtvrtka mezi 8.30 a 17.00 hod.

Těšíme se na viděnou!
S přáním všeho dobrého

Petra Matulová – vedoucí
Centra zahraniční spolupráce

POLE VÁLEČNÁ ZA POLE ORNÁ VYMĚNILI UPRCHLÍCI V SEVERNÍM KIVU

Aktuálně
z Konga

úrody brambor, kukuřice, cibule, pórků, zelí a fazolí. Mezi nimi je i paní Cecile Masika z vesnice Kasingiri (na fotografii vlevo).

„Hlavně brambor se urodilo opravdu hodně. Budu jich mít dostatek nejen pro vlastní spotřebu a pro další sadbu letos na jaře, ale přebytky budu navíc prodávat na místním trhu,“ říká paní Cecile Masika, matka tří dětí a vdova, která o svého muže přišla, když jejich vesnici přepadli rebelové. Právě tento pohnutý osud ji zařadil mezi rodiny vybrané do humanitárního projektu Charity Praha.

Možnost zajistit si obživu pomůže válečným uprchlíkům a přesídlelcům k tomu, aby překonali prožitá traumata a začali žít klidnější a na pomoci zvenčí nezávislý život. „Díky projektu máme s rodinou co jíst, a dokonce si něco vydělám na zajištění chodu domácnosti. Jsem nyní soběstačnější a nemám již takové obavy z budoucnosti,“ říká paní Cecile.

(Pokračování na str. 2)

Před rokem jsme v Bulletinu informovali o humanitárním projektu, v rámci kterého Charita Praha pomáhá znovu obnovit zemědělské hospodaření v oblastech zasažených občanskou válkou. Tisícovka rodin válečných uprchlíků v Severním Kivu, v Konžské demokratické republice, se právě teď raduje z první

Rozhovor s dětským lékařem, teologem a bioetikem Jaromírem Matějkem.

Čtěte na straně 4.

Česká nemocnice
v Ugandě
na www.youtube.com

O naší práci se můžete dozvědět nejen v Bulletinu nebo na webových stránkách. Již více než 600 fanoušků máme na www.facebook.com/praha.charita. A denně přibývají další.

Nově jsme se představili také na <http://www.youtube.com/user/CharitaPraha>. Na kanále *Charita Praha* najdete např. krátké video s názvem *Nemocnice v Ugandě*. Nabízí se vám jedinečná příležitost k exkurzi v tomto zařízení. Další příspěvky na kanále Charita Praha se věnují vzdělávacím projektům či charitní škole v Africe. Můžete také vyslechnout poděkování pana biskupa z ugandské diecéze Lugazi, které je určeno všem dárcům našich zahraničních projektů. □

(Dokončení ze str. 1)

NEJEN SAZENICE, ALE I NÁŘADÍ A PORADENSTVÍ

Kromě rodin samoživitelek, jako je rodina paní Cecile, byly do projektu zapojeny také domácnosti vedené sirotky, seniory nebo postiženými lidmi. Vedle sazenic a semínek zeleniny, kukuřice a brambor dostaly rodiny také zahradnické nářadí – kropicí konev, mačetu, motyčku, lopatu a hrábě. „Mačeta vás možná překvapí, protože ve většině podobných projektů se tyto nástroje nedistribuuje, nejspíš z obavy, že by byly znovu zneužity v konfliktu. Přitom jde ale o tradiční místní zemědělský nástroj,“ dodává Cecile.

Charita zaměstnala také deset zemědělských instruktorů, kteří byli po tři měsíce denně přítomni na políčkách. Paní Cecile vysvětluje: „Instruktoři nám radili během přípravy políček, při setí, okopávání

i při pletí. Seznámili nás s efektivnějšími způsoby obdělávání půdy a také nám radili, jak po sklizni nakládat s úrodou. Díky nim například nyní vím, že lístky stromu moringa dodávají půdě živiny a že dřív hojně využívané vypalování půdy úrodnost nijak nezvyšuje.“

POMOC PRO CELOU KOMUNITU

Z projektu mají užitek celé komunity ze všech čtyř zapojených vesnic. Nejen že si mohou na trhu nakoupit výpěstky, které zapojené rodiny prodávají, ale díky příznivému měnovému kurzu mohl být navíc do každé vesnice zakoupen mlýnek na obilí a kukuřici. V něm si za drobný poplatek nebo za část pomleté mouky mohou všichni nechat pomlít své obilí. „Dříve jsme chodili mlít do vedlejší vesnice a ženy se často bály vracet se večer s moukou domů. Nyní máme mlýn přímo v Kasingiri, takže ho můžeme využívat všichni a beze strachu,“ pochvaluje si Cecile.

Projekt „Zajištění obživy pro 1000 rodin postižených válečným konfliktem v Konžské demokratické republice, provincii Severní Kivu“, byl financován v rámci vládního programu zahraniční rozvojové spolupráce ČR. □

AZYLOVÝ DŮM SV. TEREZIE ROZŠÍŘIL SVÉ SLUŽBY. BUDE POMÁHAT SENIORŮM

V březnu otevřel Azylový dům sv. Terezie ubytovnu pro seniory. Nová čtyři lůžka budou sloužit seniorům, kteří nemají zázemí rodiny, prostředky na vlastní bydlení ani na pobyt v domově seniorů a zůstali by tak bez jakékoli pomoci.

Seniorům bude nově sloužit dvoupokojový byt s příslušen-

stvím. V jedné místnosti je ložnice, druhá je zároveň kuchyň a společenská místnost.

„Ke zřízení této ubytovny nás vedla dlouhodobá zkušenost s prací s lidmi bez přístřeší,“ říká Stanislav Fiala, ředitel Azylového domu sv. Terezie. „Bohužel se totiž ukazuje, že mezi lidmi, kteří se ocitnou na ulici, se poslední dobou vysoce zvyšuje

Azylový dům sv. Terezie poskytuje dvě základní formy ubytování lidem bez domova. **Noclehárny** s celkovým počtem 42 lůžek nabízí krátkodobé ubytování. **Azylový dům** poskytuje dlouhodobé ubytování v délce až šesti měsíců, spojené s návaznými sociálními službami. Kapacita azylového domu se nyní zvyšuje ze 13 na 17 lůžek.

i procento osob v seniorském věku.“

Velké poděkování za realizaci tohoto projektu patří Nadaci dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, která poskytla finanční prostředky na rekonstrukci prostor. „Dobré dílo“ se podařilo a „staříčci“ si mohou užívat domácí atmosféry a prožívat důstojné a spokojené stáří. □

MOZAIKA UDÁLOSTÍ Z ARCIDIECÉZE I ZE ZAHRANIČNÍCH MISÍ

VE ZKRATCE

KORÁLKOVÝ REKORD PRO DOBRU VĚC

Azylový dům pro matky s dětmi a Dům na půl cesty v Kralupech nad Vltavou se zapojil do projektu „Pomozte handicapovaným s navlékáním korálků“. Cílem je nasbírat a navléknout co nejvíce korálků, které budou darovány zdravotně postiženým. Budou tak mít materiál na své tvoření. Cílem akce je i zápis do České knihy rekordů. Pro „Korálkiádu“ zatím klienti Azylového domu a Domu na půl cesty navlékli 25 m korálků.

SOUTĚŽ ČESKÉHO ROZHLASU „MALUJEME PO SÍTI“

Děti z Indie, Ugandy, Konžské demokratické republiky, Zambie a Běloruska se zúčastní výtvarné soutěže pořádané Webíkem Českého rozhlasu „Malujeme po síti“. V nejbližší době dorazí do Centra zahraniční spolupráce Charity Praha první výtvarné vlašťovky na

téma „Objev, který změnil svět“. O průběhu soutěže vás budeme informovat.

NOVÁ SOCIÁLNÍ PRACOVNICE V BĚLORUSKÉM GLUBOKOJE

Program Adopce na dálku[®], na kterém v Bělorusku spolupracuje Charita Praha a Charita Vitebsk, byl posílen o stálou sociální pracovníci v okrese Glubokoje na severu země. Další děti ze sociálně slabých rodin této chudé venkovské oblasti nyní čekají na své dárcy z České republiky.

Zájemci mohou kontaktovat Centrum zahraniční spolupráce na tel. č. 224 246 519.

O PRÁZDNINÁCH DO AKVAPARKU

Radost dětem z Grodna a okolí udělala během pololetních prázdnin návštěva akvaparku. Akci pořádala partnerská organizace v Bělorusku v rámci pravidelných společných setkání dětí podporovaných českými dárci v programu Adopce na dálku[®].

Mimoškolní aktivity jsou organizovány pro děti ve všech zemích, kam směřuje pomoc v rámci Adopce na dálku[®]. Aktivity mají často konkrétní vzdělávací či osvětový cíl nebo dětem umožňují prožít nevšední zážitky se svými vrstevníky.

PODPORA PRO ŠKOLY A ZDRAVOTNÍ CENTRUM V INDII

Tři nové rozvojové projekty podpořila částkou 420 000 Kč Charita Praha v Indii. Centrum pečující o pacienty nakažené virem HIV/AIDS v Bijapuru získá prostředky na léky a výživu pro pacienty. Ve dvou vesnických školách v regionu Bítar bude zkvalitněna výuka a doplněn areál školy o pódium, které využijí děti pro mimoškolní aktivity (tanec, pohybové aktivity).

WEB CHARITY PRAHA OCENĚN

Webové stránky Charity Praha získaly druhé místo v soutěži o nejlepší web z charitní sítě. První místo obsadil web Dobrovolnického centra při Diecézní charitě České Budějovice.

VĚNUJTE MANDL

Arcidiecézní charita Praha potřebuje pro svůj provoz mandl pro mandlování lůžkovin. Pokud můžete mandl věnovat, kontaktujte prosím
Pavla Šimka –
simek.pavel@praha.charita.cz.
Děkujeme.

SBÍRKA OŠACENÍ PRO AZYLOVÝ DŮM SV. TEREZIE

Vyčistěte v rámci jarního úklidu i svůj šatník! Akutně se nám nedostávají především pánské oděvy (**kalhoty, trička, mikiny, svetry**) a obuv.

Adresa: Azylový dům sv. Terezie, Pernerova 20, Praha 8
V domě je stálá služba.

Děkujeme.

PO STOPÁCH ČESKÉ NEMOCNICE V UGANDĚ S MUDR. MATĚJKEM

Zeptali jsme se doktora Matějka, jak probíhala jeho pracovní cesta do Ugandy, do České nemocnice v Buikwe i dalších zdravotnických zařízení.

□ Jak se to tak stane, že praktikující lékař a přednášející na Karlově Univerzitě vyrazí za poznáním do nemocnic v Ugandě?

Prezident Arcidiecézní charity Praha pater Vojtěch Eliáš mě požádal o odbornou spolupráci na projektu České nemocnice v Ugandě. Odletěl jsem tedy do Ugandy, abych si prohlédl nemocnici a ostatní zdravotnická zařízení v okolí Buikwe a sesbíral potřebné informace k mé budoucí spolupráci s Charitou Praha.

□ Jak na vás působila Česká nemocnice v Ugandě?

Působila na mě pochopitelně zcela jinak než evropské nemocnice. Ale jinak nemocnice má správný a dozorčí radu, ředitele, finančního

manažera, účetního. Má hlavní sestru a vrchní sestru, vedoucí lékaře oddělení (interna, chirurgie, gynekologie, spíše porodnictví, a dětské oddělení). Laboratoř a márnice. Standardně vybavená nemocnice. Všude je čisto, vše má svůj řád a vládne zde přátelská atmosféra.

□ Jaký dojem jste měl z ostatních navštívených zařízení?

Nejprve jsme navštívili státní nemocnici v Kawolo. Zapůsobila na mě příšerným dojmem. Na více než stovku pacientů pouze dva lékaři. Pacienti tam byli v podstatě opuštěni. Temné přízemní pavilony. Tam stonali muži, ženy, děti. Mimo jakoukoli kategorii byl jejich operační sál. Pamatuji se, že takto vypadalo veterinární zařízení v ČR v polovině 80. let minulého století.

Církevní nemocnice v Nyenze byla pěkná, prostorná, světlá, čistá. Byli jsme v leprosáriu, podávali si ruce s nemocnými. V leprosáriu byly i děti. Z toho mě zamrazilo. Říkal jsem si, ty snad nejsou nemocné? Nebyly. Lepru měl jejich děda, o kterého se starala celá rodina. Bez rodiny v Ugandě člověk

MUDr. ThLic. Jaromír Matějka, Ph.D., Th.D., dětský lékař, teolog, bioetik a akademický pracovník Ústavu etiky 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze; odborný spolupracovník Charity Praha v projektu České nemocnice v Ugandě.

prostě nepřežije. Rodinní příslušníci provádějí i běžnou péči o pacienty v nemocnicích, krmí je, pečují o hygienu, spí u nich.

□ Věnujete se lékařské etice. Jaké otázky vnímají ugandští zdravotníci jako palčivé?

Zde jsem byl velmi překvapen. Kladou vlastně stejné otázky jako my v Evropě. V nemocnicích intimita a soukromí pacientů, otázky kolem prevence přenosu HIV pomocí prezervativů. Otázka sterilizace pacientky po několika císařských řezech a podobně. Byly to celovečerní debaty.

Celý rozhovor najdete na www.praha.charita.cz.

Více informací se můžete dozvědět také v pětidílném cyklu „Jak se žije nemocným v Ugandě“ na blogu www.matejek.blog.idnes.cz. □

KRAJANÉ Z CHICAGA MYSLÍ NA POTŘEBNÉ V ČR

Již podruhé uspořádala komunita našich krajanů v USA sbírku pro potřebné. Dar převzalo Středisko Migrace Arcidiecézní charity Praha.

Krajané mezi sebou uspořádali sbírku hraček a oblečení a na vlastní náklady je poslali do České republiky. „Již jednou jsme mohli díky krajanům potěšit několik rodin našich klientů,“ říká Světlana Porche, vedoucí Střediska Migrace. „Letos jsme mohli díky jejich štědrosti pokračovat.“

Mezi obdarovanými byly i dvě rodiny z Mongolska žijící v České

republice. V obou rodinách se nedávno narodily děti, prostředků není nazbyt. Pracovníci Střediska Migrace je navštívili přímo u nich doma. Největší radost z oblečení měl dvouletý chlapec. „V nových kouscích se nám hned předvedl a během naší návštěvy se stihl třikrát převléct,“ říká Světlana a s úsměvem.

„V této spolupráci máme velmi příjemnou roli,“ říká Světlana. „Snažíme se radost a úsměvy, které dárky z Chicaga vyvolávají, předat krajanům zpět pomocí fotografií. Pomyslný kruh se tak uzavírá a komunita z Chicaga ví, že jejich dary se dostaly do správných rukou,“ končí svoje vyprávění Světlana. □

ERGOTERAPEUT – UČITEL SAMOSTATNOSTI V ŽIVOTĚ S POSTIŽENÍM

Charita potřebuje ke své činnosti řadu odborníků v různých profesích. Serial Profese v Charitě představí některé z nich.

Dnes dáme slovo ergoterapeutce PAVLE PECIVÁLOVÉ z Centra pro tělesně postižené – Fatima.

❑ Čím přesně se jako ergoterapeutka zabýváte?

Pomáhám lidem s postižením zapojit se do běžného života. Vedu je v nácviku činností, které člověk běžně vykonává, např. osobní hygiena, oblékání, pohyb na invalidním vozíku, příprava jídla, nakupování, manipulace s peněží. Ergoterapie pomáhá lidem v různém věku a s různým typem postižení. Já se ve Fatimě věnuji lidem s tělesným postižením. Společně s klienty hledáme způsob, jakým mohou danou činnost vykonávat, popřípadě jim doporučí

vhodnou kompenzační pomůcku. Podpoří je to v tom, že se o sebe mohou starat sami a nepotřebují druhou osobu, která by tyto

Název **ergoterapie** pochází z řeckého **ergon** „práce“ a **therapia** „léčení“. Dříve se označovala jako **léčba prací**. Toto označení je však nepřesné. Ergoterapie rozvíjí u klienta s postižením hrubou i jemnou motoriku, senzomotoriku a také psychické, emocionální a sociální schopnosti. Klient pak může být samostatnější při sebeobsluze, pracovních činnostech i aktivitách volného času.

činnosti dělala za ně. Zlepší se jejich soběstačnost a samostatnost a vezmou zodpovědnost za svůj život do svých rukou.

❑ Jaké předpoklady musí z vaší zkušenosti mít člověk, který chce pracovat jako ergoterapeut?

Myslím si, že jedním z důležitých předpokladů je schopnost vcítit se do druhého. Ta ergoterapeutovi pomůže pochopit lépe situaci klienta a navázat s ním vztah důvěry, který je nezbytný pro nácvik činností. Zároveň by měl mít v sobě přirozenou autoritu, která je pro proces učení důležitá.

❑ Proč jste si vybrala tuto profesi?

Ergoterapie mě zaujala proto, že učí lidi s postižením to, co budou potřebovat, to, co je pro ně smysluplné a pro spokojený a plnohodnotný život nepostradatelné. ❑

ZAJÍMAVOST

ODLIŠNÁ UGANDA – ANI LEPŠÍ, ANI HORŠÍ

Letadlo mě během několika hodin přemístilo do jiného světa. Světa, kde neplatí náš evropský časoprostor, střídání ročních období, životní rytmus... Vše, na co jsem byla zvyklá, kromě materiálních záležitostí v podobě oblečení, jsem se rozhodla po zkušenostech ze Zambie nechat doma a vzala jsem si pouze odhodlání žít tam, kde se budu nacházet.

Nacházím se v Ugandě. Člověk, když se narodí, vidí rozmazaně. Patrně se spolu se zrakem vyvíjí i náš pohled na svět. Naše vnímání je evropské, speciálně české. Používáme svá měřítka, odlišná od těch zdejších.

Dobrovolnictví? Pro dnešní společnost mnohdy nepochopitelné. Zamysleme-li se nad přirozenými zákony přírody, uvědomíme si, že každý strom i rostlina dávají ze

Přimhouří své evropské oko a nedělej si zbytečně vrásky...

svého jen proto, aby mohly žít... Ale lidský svět se zřejmě řídí jinými zákony: něco... za něco...

Přelet do jiných světů netrvá dlouho a adaptace, ta u každého z nás, kdo se letadlem nechal deportovat na jiný kontinent, bývá rozdílná délkou i průběhem. U mě nebyla nijak drastická. Plně si uvědomuji své „evropské brýle“, které nám „muzungům“ (bělochům) někdy nedovolí jisté věci pochopit.

Mou taktikou je pasivní přijímání reality... Není třeba vše měnit k obrazu svému. Africký obraz je jiný. Ani lepší a ani horší.

Slovo jiný je synonymem slova odlišný a není třeba vše pochopit nebo změnit.

Stále se učím, vnímám a pozoruji. Místní atmosféra člověka ovlivní. Navzájem se od sebe učíme a předáváme si zkušenosti.

Někteří „muzungu“ mají potřebu vnucovat místním to své „pravé ořechové“. Já věřím, že všechno chce svůj čas a realita je taková, že před mým příjezdem byla Uganda africkým státem a po mém odjezdu... Uganda zůstane tou stejnou zemí ve východní Africe.

Pavlna Daňhelková
dobrovolnice Charity
Praha v Ugandě ❑

20 LET POMOCI SPOLUOBČANŮM NA VLAŠIMSKU A BENEŠOVSKU

Představujeme
Farní charitu
VLAŠIM

Ze skupiny dobrovolníků z vlašimské farnosti vznikla

během let profesionální organizace. V jejím čele stojí DANIELA LALOUČKOVÁ, která našemu Bulletinu poskytla rozhovor o své práci i plánech do budoucna.

□ Komu vaše Farní charita pomáhá?

Nejčastějšími klienty našich služeb jsou senioři. Využívají naši domácí zdravotní péči, kterou poskytujeme už 12 let, od roku 2008 také v Benešově a okolí. Pro seniory také pořádáme pravidelná setkání.

□ Kromě zdravotní péče se věnujete i sociálním službám. Které to jsou?

Ve Vlašimi provozujeme občanskou poradnu, která pomáhá lidem v nejrůznějších situacích, které nejsou schopni řešit vlastními silami. Před dvěma lety jsme služby rozšířili o osobní asistenci. Tuto službu poskytujeme převážně v domácím prostředí klientů. Umožňujeme jim tak zůstat i přes svá omezení se svými blízkými v závěru života.

Profil Farní charity Vlašim

Založení: 1992

Počet pracovníků: 14

Poskytované služby: domácí zdravotní péče, občanská poradna, osobní asistence, sbírka šatstva a další aktivity

Působnost: Vlašim, Benešov, Dolní Královice a okolí těchto měst

Kontakt: Lidická 1715, Vlašim

Tel.: 736 472 794, **e-mail:** charita.vlasim@seznam.cz

Web: <http://vlasim.charita.cz>

□ Farní charita Vlašim vznikla původně jako dobrovolnická organizace. Jaká je role dobrovolníků dnes?

Ano, naše Farní charita byla založena v roce 1992. Vlašimští obětaví farníci a farnice zareagovali tenkrát na výzvu z pražského arcibiskupství, které nabádalo k zakládání farních Charit, jež mají veřejně svou nezištnou pomocí hlásat křesťanskou lásku potřebným lidem bez rozdílu způsobu života a vyznání. V té době pracovala vlašimská Charita na základě práce dobrovolníků. I nyní, když je naše organizace profesionální,

je jejich pomoc nenahraditelná. Pomáhají především při Tříkrálové sbírce, setkáních seniorů a při sbírkách šatstva.

□ Kdy a jak jste spojila svou profesní dráhu s Farní charitou Vlašim?

Ve Farní charitě Vlašim pracuji od roku 2009. Předcházející ředitelka, paní Němcová, v této organizaci působila od jejího založení. Protože se rozhodla odejít na odpočinek, hledala vhodnou osobu, která by ji nahradila. Mezi jinými oslovila také mne. Nabídku jsem přijala a od roku 2008 s paní Němcovou spolupracovala, abych se seznámila s provozem.

□ Co považujete za největší úspěch v dosavadní práci vlašimské Charity?

V letošním roce oslavíme dvacáté výročí. Za tu dobu odvedli naši nynější i minulí pracovníci značné množství práce. Domnívám se, že naše služby významně přispívají ke kvalitnímu prožívání života seniorů. Díky lepší propagaci pomáháme klientům nejen z Vlašimi, ale také z okolních obcí. Spolupracujeme se sociálním odborem města. Naposledy jsme pořádali sbírku potravin pro lidi v tísní, které postihly problémy s vyplácením dávek státní podpory.

□ Jaké jsou vaše plány do budoucna?

V loňském roce jsme jednali o pronájmu prostor, které bychom mohli využít pro rozvoj dalších projektů, mezi nimi nízkoprahového centra a denního stacionáře. Tyto služby v našem městě chybí. Vzhledem k výši dotací od Ministerstva práce a sociálních věcí jsme od těchto plánů prozatím museli upustit.

Zájemci se mohou na webových stránkách Farní charity Vlašim přihlásit k odběru elektronického Zpravodaje.

Vydává Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2. Tel. a e-mail: 224 246 519, pomocdozahranici@praha.charita.cz (Centrum zahraniční spolupráce); 222 512 401, praha@charita-adopce.cz (sociální služby v pražské arcidiecézi); <http://praha.charita.cz>. Vychází 12x ročně.